

Francesca Saladié Llaberia, llevadora de Montblanc (Vandellós 1908-Montblanc 1992).

Joan Maria Arenas i Prat

Hi ha petits universos que tenen una persistent tendència a convergir i allunyar-se alternativament dels seus relleus d'una conca subtil i discreta que s'amaga tímidament darrera la majestuosa serralada de Miramar. Un d'aquests móns és el de la Francesca Saladié, filla de Jaume i Filomena, i que nasqué ara fa exactament cent anys a Vandellòs.

El seu pare era un tenaç pagès que volgué dignificar el paisatge familiar de la Francesca i altres dos fills i que emigrà a Cuba per a exercir la professió de soldador quan aquest territori encara era una província més del ja decadent imperi espanyol. Desfer esglésies per a fer altars com dirien en algunes contrades del nostre país, ja que el preu que pagà per uns estalvis que li permeteren comprar unes possessions i donar una educació als fills fou elevat i amb escreix, ja que el seu ofici li produí ceguesa i l'impedì treballar i retornar a Catalunya.

L'univers de la que més tard seria llevadora de Montblanc sentia de fet aquesta fascinació per les suaus tonalitats i olors que dibuixen el paisatge de la Conca de Barberà d'una forma, que en part per casualitat i part pels jocs del destí, feu creuar la vida de la jove Francesca amb la d'un fill d'un farmacèutic de Montblanc establert a Barcelona.

El Dr. Joan Guarro Arenas, nat en un pis del Carrer Sant Pere més Alt i a poques passes del Palau de la Música, arribà a Vandellòs un boirós hivern del 1924 i en aquest remot indret hi conegué la que un any més tard seria la seva esposa. Encara avui fullejant les cartes que havia enviat el farmacèutic montblanquí sol·licitant el permís patern per al matrimoni es pot intuir l'encís que aquests paisatges lluminosos i seductors així com la seva gent produïen en el jove metge que havia passat la major part de la seva vida en els ombrívols i estrets carrers de la vella Barcelona.

El temps i les circumstàncies menarien a la jove vandellosenca i al seu marit a Barcelona on es matricularia a la Universitat de Barcelona per a cursar els estudis de llevadora i que acabà el 1936, just unes setmanes abans que el seu món i el de milers de catalans s'ensorrés violentament.

Fou en aquesta fita professional així com el seu sogre montblanquí els que ara si de forma definitiva lligaria el seu destí i la seva ànima a l'elegant i discreta vila conquesca, no sense abans caminar pels foscos camins pels quals la vida ens mena i que en el seu cas fou la mort del jove marit l'any 1942. Es a partir d'ara que la coratjosa llevadora començaria a exercir la seva professió de forma plena i després de diferents destinacions arribaria a Montblanc per a quedar-s'hi de forma definitiva. Era l'any 1952 i començava així per a ella una de les etapes més felices de la seva vida tal i com sempre a ella li agradava recordar.

La seva presència enmig d'aquests paisatges d'on procedia la nissaga del seu marit li transmeté la força i l'empenta per a donar al seu fill la formació universitària que el vell farmacèutic montblanquí valorava més que qualsevol altra riquesa o honor, i així el 1955 el seu únic fill es llicenciava en medicina i cirurgia a la Universitat de Saragossa.

El decurs de la seva vida fins la jubilació el 1978 va estar marcat per una plena dedicació a la vila ducal que anava molt mes enllà de les tasques exclusivament sanitàries. Ella era per a molta gent la senyora *Paquita*. La que va assistir moltes montblanquines a donar llum, a vèncer les seves pors en aquests moments tan importants de les seves vides, la que prenia la pressió arterial amb un vell estetoscopi i esfingomanòmetre curiosament guardats en un vell estoig negre que avui encara reposa en algun dels calaixos dels seus néts, lluny de la seva estimada vila de Montblanc.

Sovint encara recordo l'entusiasme amb que gaudia d'aquelles primeres setmanes medievals, quan tot just començava a ser un somni col·lectiu d'un grup de joves emprenedors i que anys més tard esdevindria un dels festivals més atractius i concorreguts del país. S'asseia en una vella cadira de fusta a la vorera de casa seva per a veure desfilar els minsos personatges que per aquells anys es comprometien amb l'embrió d'un ambiciós projecte per a promocionar la vila.

Era el mateix entusiasme que la caracteritzava quan transmetia als seus néts l'amor per un poble i uns paisatges que el temps s'ha encarregat de prestigiar i dignificar.

I fou finalment durant un fred mes de la primavera del 1992, quan els immensos i grisosos núvols arrossegats pel sec i auster vent de ponent acaronaven el màgic perfil de la serra de Lilla i quan tot just ella començava a assaborir els fruits del nou Montblanc que ens deixava per un altre paradís.